

Sygn. akt I C 826/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 30 października 2017 r. w Toruniu.

sprawy z powództwa

K. S.

przeciwko:

(...) SE z siedzibą w R. Republika Łotewska (poprzednio (...) Company SE z siedzibą w R. Republika Łotewska)

o:

zapłatę i ustalenie

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) SE z siedzibą w R. Republika Łotewska (poprzednio (...) Company SE z siedzibą w R. Republika Łotewska) na rzecz powoda K. S. kwotę 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.817 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 1.025 zł (tysiąc dwadzieścia pięć złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony;

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 1.907,35 zł (tysiąc dziewięćset siedem złotych trzydzieści pięć groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt I C 826/16

UZASADNIENIE

Powód K. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego B. (...) z siedzibą w Republice Łotewskiej (poprzednio: (...) Company SE z siedzibą w Republice Łotewskiej) kwoty 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty, ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż był uczestnikiem kolizji drogowej. Po zdarzeniu został przewieziony do szpitala, gdzie rozpoznano u niego złamanie wyniosłości międzykłykciowej prawej kości piszczelowej i zastosowanie leczenia w postaci zamkniętego nastawienia złamania bez wewnętrznej stabilizacji. Po opuszczeniu szpitala kontynuował leczenie i podjął fizjoterapię. Zaznaczył, iż po wyjściu ze szpitala wymagał pomocy w podstawowych czynnościach życia codziennego. Od dnia wypadku odczuwał jego ujemne następstwa. Sprawność złamanej nogi jest ograniczona, ból nogi przeszedł w uporczywe klucie w kolanie. Zaznaczył, iż pozwany wypłacił na jego rzecz jedynie 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Podkreślił, iż posiada interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego na przyszłość. Ustalenie odpowiedzialności pozwanego uchroni go od ewentualnego osobnego procesu i pozwoli na wyeliminowanie lub złagodzenie trudności dowodowych.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w Toruniu zwolnił powoda od kosztów sądowych w części ponad kwotę 300 zł. Sąd Okręgowy w Toruniu zmienił powyższe postanowienie i zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu przyznał, iż po przeprowadzeniu likwidacji szkody wypłacił powodowi kwotę 7.000 zł. zadośćuczynienia. W jego ocenie jest ono adekwatne doznanej krzywdy i pozwala na złagodzenie odczuwanych przez powoda cierpień. Pozwany nie zakwestionował zakresu obrażeń doznanych przez powoda. Nie zgodził się jednak z wysokością żądania. Zaznaczył, iż powód nie posiada interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego na przyszłość. Podkreślił, iż ewentualne odsetki od zasądzanego świadczenia winny być liczone od dnia wyrokowania.

W kolejnym piśmie powód dodał, iż w lutym 2016 r. otrzymał 3.250 zł z tytułu ubezpieczenia od następstwa nieszczęśliwego wypadku.

Pismem z dnia 17.10.2016 r. pozwany wniósł o zaliczenie na poczet dochodzonego roszczenia kwoty 3.250 zł. Zaznaczył, iż świadczenia otrzymane przez powoda czy to z ubezpieczeń dobrowolnych czy też zasadzone przez Sąd powinny zostać uwzględnione przy orzekaniu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 września 2015 r. w L. doszło do zdarzenia drogowego z udziałem K. S..

Bezsporne

Sprawca wypadku, wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie VIII K (...) został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 177§1 k.k. W wyroku zasądzono od niego między innymi obowiązek zapłaty na rzecz K. S. koty 300 zł tytułem częściowe zadośćuczynienia za doznana krzywdę.

Dowód: wyrok k. 15-16

Po zdarzeniu K. S. został przewieziony do (...) Szpitala Miejskiego w T.. Przebywał tam od dnia 8 do 10 września 2017r. z rozpoznaniem złamania wyniosłości między kłykciowej prawej kości piszczelowej. Został zakwalifikowany do leczenia nieoperacyjnego – zastosowano unieruchomienie nogi. Został wypisany z zaleceniami utrzymania unieruchomienia do 6 października 2015 r., chodzenia bez obciążania kończyny prawej dolnej, przyjmowania leków.

Dowód: karta informacyjna k. 18

Opis badania k. 19

Od dnia 8 września 2015r. do dnia 16 marca 2016r. K. S. pozostawał na zwolnieniu lekarskim.

Dowód: zwolnienia k. 20-24

Od 20 września 2013r. znajdował się pod opieką Poradni Neurologicznej Wieku Rozwojowego w T.. Z uwagi na zgłaszane bóle nóg, miednicy i osłabienie zalecono konsultację neurologiczną. Neurolog nie stwierdził obecności objawów ogniskowego uszkodzenia układu nerwowego. Rozpoznano zaburzenia emocji po wstrząśnieniu mózgu. Na wizycie w dniu 4 grudnia 2013 r. odnotowano poprawę samopoczucia, gorszą pamięć świeżą, lepszy sen.

Dowód: historia choroby k. 29 – 32

K. S. znajdował się pod opieką Poradni Urazowo – Ortopedycznej. W dniu 14 września 2015 r. dokonano u powoda wymiany połamanego opatrunku. W dniu 2 listopada 2015 r. skierowano go na rehabilitację. W dniu 15 grudnia 2015 r. rozpoznano u niego „łokieć tenisisty” po lewej stronie. Zalecono ćwiczenie stawu kolanowego oraz zabiegi na lewy łokieć.

Dowód: karta zdrowia i choroby k. 25-26, 126-127

W dniu 11 września 2015r. w Poradni (...) Zakładu Opieki Zdrowotnej przepisano powodowi D. (lek uspokajający, przeciwłękowy, przeciwdepresyjny).

D.: historia choroby k. 27

Recepta k. 35

Od 12 listopada 2015r. powód pozostawał pod opieką (...).

Dowód: historia choroby k. 123-24

W dniu 16 grudnia 2015r. K. S. zgłosił się do (...) Sp. z o.o. gdzie rozpoznano u niego zaburzenia stresowe pourazowe i zalecano mu przyjmowanie leku S. 0,05 i L. a 0,01. Podczas kolejnej wizyty w dniu 7 stycznia 2016r. pacjent zgłosił nieznaczną poprawę, zalecono kontynuację przyjmowania leków.

Dowód Karta konsultacyjna k. 118,119

Na skutek zdarzenia drogowego K. S. doznał złamania wyniosłości między kłykciowej prawej piszczeli wygojone z niepełnym zakresem ruchomości z zaznaczonym zespołem bólowym kolana oraz zespół bólowy łokcia lewego o charakterze „łokcia tenisisty” wtórny. Łącznie doznał 13% trwałego uszczerbku na zdrowiu

Dowód opinia sądowno lekarska k. 144-152, 178-179

Brak jest związku urazu kręgosłupa z wypadkiem z dnia 8 września 2015 r.

Dowód opinia sądowno lekarska k. 144-152, 178-179

Bezpośrednio po zdarzeniu K. S. wymagał hospitalizacji. Przez okres 4 tygodni wymagał unieruchomienia gipsowego prawej kończyny dolnej oraz stosowaniu leków przeciwbólowych i przeciwzakrzepowych. Przez okres 8 tygodni poruszał się o kulach początkowo o kulach łokciowych a następnie z powodu bólu łokcia o kulach pachowych. Wymagał rehabilitacji na kolano prawe i nałokieć lewy. Z powodu doznanych obrażeń korzystał ze zwolnienia lekarskiego i 1 miesięcznego okresu zasiłku rehabilitacyjnego.

Dowód opinia sądowno lekarska k. 144-152, 178-179

Od dnia 10 września 2015r. przez okres 6 tygodni wymagał pomocy ze strony osób trzecich w zakresie zaopatrzenia gospodarstwa domowego: utrzymania porządku - 3 godziny tygodniowo, przygotowywania posiłków - 3 godziny tygodniowo, załatwiania spraw poza domem - 3 godziny tygodniowo

Dowód opinia sądowo lekarska k. 144-152, 178-179

K. S. odczuwa i będzie odczuwać skutki wypadku w zakresie trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód opinia sądowo lekarska k. 144-152, 178-179

Bezpośrednio po zdarzeniu powód odczuwał dolegliwości bólowe w wysokości 5 pkt w skali (...) (0-10pkt) W trakcie leczenia dolegliwości ustąpiły Obecnie dolegliwości ze strony kolana i łokcia wynoszą łącznie 0-1 pkt w zależności od aktywności powoda.

Dowód opinia sądowo lekarska k. 144-152, 178-179

Proces leczenia zakończył się sukcesem z pozostawieniem trwałego zespołu bólowego i dysfunkcji kolana prawego oraz zespołu bólowego łokcia lewego.

Dowód opinia sądowo lekarska k. 144-152, 178-179

W przyszłości przewiduje się wystąpienie wtórnych zmian zwyrodnieniowych kolana prawego. Obecnie nie można ocenić nasilenia tych zmian w przyszłości oraz terminu ich wystąpienia.

Dowód opinia sądowo lekarska k. 144-152, 178-179

K. S. nie zdradza objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Dwa miesiące po wypadku rozpoczął terapię psychiatryczną z powodu objawów lękowych pojawiających się w trakcie jazdy samochodem, otrzymał leki przeciwdepresyjne i przeciw lękowe. K. S. nadal nie prowadzi pojazdu jednak przed wypadkiem również nie posiadał stosownych uprawnień. Nie kontynuował leczenia psychiatrycznego, obecnie również nie leczy się psychiatrycznie. Dyskomfort psychiczny występujący w czasie jazdy samochodem nie spełnia kryteriów żadnego zaburzenia psychicznego i nie zaburza funkcjonowania badanego. Krótkotrwałą terapię, niewielkie nasilenie objawów nie można zakwalifikować jako wstrząs psychiczny, długotrwałe cierpienie czy trwały uszczerbek na zdrowiu.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k. 221-223

Przed wypadkiem K. S. jeździł na motorowerze, chodził na siłownię, pracował zawodowo. Rozpoczął kurs na prawo jazdy kategorii B. Nie udało mu się zdać egzaminu za pierwszym razem. Z uwagi na wypadek nie podszedł ponownie do egzaminu. Nie jeździ już na motorowerze. Po zdarzeniu wymagał pomocy żony, nie mógł pomagać w opiece na dziećmi, ucierpiało również jego życie małżeńskie. Przez długi czas pozostawał na zwolnieniu chorobowym. Martwił się czy będzie mógł wrócić do pracy. Obecnie pracuje na tym samym stanowisku co przed zdarzeniem ponownie.

Dowód: zeznania świadka E. S. (1) z dnia 9.11.2015 r. 00:07:41-00”:27:56

przesłuchanie powoda K. S. z 9.11.2015 r. 00:29:56-00:42:08

K. S. zgłosił szkodę do (...) Company SE. Decyzją z dnia 22 października 2015 r. ubezpieczyciel przyznał mu 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 703,83 zł tytułem odszkodowania.

Dowód: decyzja k. 44

akta szkodowe k. 92

W lutym 2016 r. K. S. otrzymał z (...) S.A. kwotę 3.250 zł z tytułu ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwego wypadku

Bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, faktów przyznanych przez stronę pozwaną, dokumentów, których autentyczności i zgodności z prawdą nie kwestionowała żadna ze stron, opinii biegłych, zeznań świadka, przesłuchania powoda oraz akt szkodowych.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami tworzyły dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w dużej mierze na opinii biegłych z dziedziny ortopedii M. S., neurologii B. B. (2), psychiatrii E. S. (2).

Sąd nie jest związany opinią biegłych i ocenia je na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Ocenę opinii biegłych odróżniają jednak szczególne kryteria. Stanowią je: zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonej w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest bowiem przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji jak dowód na podstawie kryteriów prawdy i fałszu. Nie chodzi tu bowiem o kwestię wiarygodności lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości zawartego w opinii i jej uzasadnieniu rozumowania. Sąd ocenia dowód z opinii biegłego nie tylko przez pryzmat jej wniosków końcowych, ale również w oparciu o dokumentację, na podstawie której została wydana.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał za przekonujące opinie biegłych, ponieważ były one logiczne i spójne oraz udzielały w wystarczającym stopniu odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego ten dowód. Nadto opinie wydane zostały wydane po zbadaniu powoda i zapoznaniu się przez biegłych z historią choroby powoda. Nie można także pominąć tego, że sporządzone zostały przez osoby posiadające niepodważalną wiedzę dotyczącą dziedziny objętej zakresem przedmiotowym opinii. Biegli posiadali zatem wystarczającą wiedzę i doświadczenie, by móc w prawidłowy sposób odpowiedzieć na pytania zawarte w tezie dowodowej.

Strony wniosły o uzupełnienie opinii sądowo – lekarskiej. Biegli w pisemnych opiniach uzupełniających wyczerpująco ustosunkowali się do pytań i zarzutów. Biegły ortopeda i biegła neurolog wyjaśnili, że przyczyną rozwijanych się zmian degeneracyjnych w „łokciu tenisisty” jest najczęściej długo trwające przeciążenie mięśni z powtarzającymi się mikrourazami na ich przyczepie do kości. Zmiany degeneracyjne przy przyczepie prostowników nadgarstka i palców do nadkłykcia bocznego kości ramiennej mogą mieć u powoda źródło w charakterze wykonywanej przez niego pracy polegającej na przenoszeniu okuć do drzwi i prowadnic do szuflad. Przyczyną powstania dolegliwości i ograniczenie funkcji łokcia lewego był u powoda jednak moment rozpoczęcia chodzenia o kulach łokciowych. Był to niejako moment spustowy ujawniający dolegliwości. W dokumentacji medycznej brak jest informacji o dolegliwościach i leczeniu powoda z powodu łokcia tenisisty po lewej przed urazem z dnia 8 września 2015r. Wg dokumentacji medycznej dolegliwości ujawniły się w listopadzie 2015r., kiedy to zalecono stosowanie kuli łokciowej. Uwzględniając możliwą wcześniejszą degradację w obrębie przyczepów mięśni do nadkłykcia bocznego lewej kości ramiennej u powoda biegli wywnioskowali o 3% uszczerbku na zdrowiu w związku z ujawnieniem się tych dolegliwości po rozpoczęciu chodzenia o kulach, koniecznością intensywnego postępowania leczenia oraz stopniem aktualnych dolegliwości. Sumarycznie uwzględniając zmiany degeneracyjne wcześniejsze i klinicznie pełnoobjawowy zespół łokcia tenisisty u powoda należałoby trwały uszczerbek na zdrowiu (w związku z tą dolegliwością) określić na 6%, w tym 3% przyczynienia się wcześniejszych zmian degeneracyjnych.

Żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do opinii sądowo – psychiatrycznej.

W ocenie Sądu nie było więc jakichkolwiek podstaw by opinie biegłych uznać za nierzetelne czy niefachowe. Dlatego opinie te Sąd podzielił.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wypływającemu z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Za wiarygodny Sąd uznał dowód z przesłuchania świadka E. S. (1) na okoliczność doznanych przez powoda cierpień fizycznych i psychicznych, wpływu wypadku na jego dalsze życie, konsekwencje wypadku a także udzielania pomocy po wypadku. Jej twierdzenia były jasne spójne i zgodne z wiarygodnym materiałem dowodowym.

Za zgodne z rzeczywistym stanem Sąd uznał również twierdzenia powoda.

W związku z tym, iż pozwany nie kwestionował w zasadzie swej odpowiedzialności odszkodowawczej, na powódzie spoczywał jedynie obowiązek wykazania, iż ból oraz cierpienia fizyczne i psychiczne, jakich doznał wskutek wypadku, uzasadniają wypłatę dodatkowej kwoty 20.000 zł z tytułu zadośćuczynienia.

Rzeczą pozwanego było z kolei wykazanie zaistnienia faktów niweczących lub tamujących roszczenie powoda.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż pozwany jest ubezpieczycielem sprawcy wypadku komunikacyjnego. Pozwany nie kwestionował zaistnienia wypadku drogowego, jednakże, jego zdaniem z uwagi na brak trwałego uszczerbku na zdrowiu brak jest podstaw do przyznania zadośćuczynienia.

Przechodząc do rozważań prawnych nad ustalonym wyżej stanem faktycznym należy na wstępie zaznaczyć, że jego analiza odbywać się musi z punktu widzenia treści przepisów art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c.

Stosownie do treści przepisu art. 445 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym, tj. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Wobec opinii biegłych nie może ulegać wątpliwości, że żądanie powoda zasądzenia zadośćuczynienia jest uzasadnione. Zasadniczym problemem jest jednak jego wysokość. Zadośćuczynienie przysługuje bowiem za krzywdę, a więc za szkodę o charakterze niemajątkowym, która nie przedstawia jakiegokolwiek wartości ekonomicznej.

Podkreślić w tym miejscu należy, że art. 445 § 1 k.c. nie wskazuje żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, pozostawiając to do oceny Sądu. Jednakże zarówno doktryna jak i judykatura wypracowały w tym względzie szeroko akceptowane stanowisko, wskazując, iż wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, a zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne), trwałości skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpecenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wieku poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożności wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, utratę kontaktów towarzyskich itp. (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r., II UKN 681/98, OSNP 2000, poz. 626). W judykaturze podkreśla się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, iż ma złagodzić odczuwalność doznanej krzywdy z jednej strony, z drugiej zaś jednak nie może ono być źródłem wzbogacenia (Wyrok SN z dnia 9 lutego 2000r., III CKN 582/98, niepubl.).

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości.

Z okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności z opinii biegłych, wynika, że w konsekwencji kolizji powód doznał łącznie 13 % trwałego uszczerbku na zdrowiu w tym 10% - złamanie wyniosłości między kłykciowej prawej piszczeli wygojone z niepełnym zakresem ruchomości z zaznaczonym zespołem bólowym kolana oraz 3% - zespół bólowy łokcia lewego o charakterze „łokcia tenisisty” wtórny. Biegli wyjaśnili, iż zespół „łokcia tenisisty” ma ścisły związek ze

stosowaniem kul po przebytych złamaniach kości piszczelowej i pozostaje w związku z wypadkiem. Biegli przyznali, iż zmiany degeneracyjne przy przyczepie prostowników nadgarstka i palców do nadkłykcia bocznego kości ramiennej mogą mieć źródło w charakterze wykonywanej przez powoda pracy polegającej na przenoszeniu okuć do drzwi i prowadnic do szuflad. Zaznaczyli jednak, iż przyczyną wywołującą dolegliwości o ograniczenia funkcji łokcia lewego był moment rozpoczęcia chodzenia o kulach łokciowych. Nie było więc zdaniem Sądu wątpliwości co do tego, iż zespół „łokcia tenisisty” doznany przez powoda jest skutkiem zdarzenia drogowego z dnia 8 września 2015 r.

Podkreślić należy, iż po zdarzeniu powód przez kilka dni był hospitalizowany w szpitalu. Wymagał unieruchomienia gipsowego kończyny dolnej i stosowania leków przeciwzakrzepowych i przeciwbólowych. Przez okres 8 tygodni chodził o kulach oraz wymagał rehabilitacji zarówno na kolano prawe jak i łokieć lewy.

Zdarzenie łączyło się z koniecznością pozostawania na długotrwałym zwolnieniu lekarskim. Powód mając na utrzymaniu rodzinę obawiał się czy wróci do zdrowia i nie straci pracy.

Nie można zapominać o tym, iż wypadek i jego skutki łączyły się z dolegliwościami bólowymi. Bezpośrednio po zdarzeniu dolegliwości te wynosiły 5 pkt w skali 0-10 pkt następnie ustępowały. Nadal jednak utrzymują się na poziomie 0-1 pkt w zależności od jego aktywności fizycznej.

Nadto powód po opuszczeniu szpitala wymagał pomocy żony w czynnościach dnia codziennego. Nie mógł pomagać jej w opiece nad dziećmi oraz w zajęciach domowych takich jak choćby napalenie w piecu. Zdarzenie łączyło się również z negatywnymi skutkami w zakresie życia małżeńskiego powoda i jego żony.

Zdarzenie drogowe nie spowodowało u powoda wstrząsu psychicznego, długotrwałego cierpienia czy też trwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym.

Wskazać należy, iż po zdarzeniu powód nie może jeździć na motorowerze, nie mógł także ponownie przystąpić do egzaminu na prawo jazdy kategorii B, a jeżdżenie samochodem nawet jako pasażer nadal wywołuje u niego poczucie lęku.

W takim stanie rzeczy kwotą zadośćuczynienia adekwatną do rozmiaru poniesionej przez powoda krzywdy, będzie kwota 27.300 zł. Powód otrzymał tytułem zadośćuczynienia od pozwanego kwotę 7.000 zł, nadto w wyroku karnym Sąd Rejonowy w Toruniu przyznał K. S. od sprawcy zdarzenia kwotę 300 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia. Za bezzasadne Sąd uznał twierdzenia strony pozwanej, że określając wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi Sąd winien wziąć pod uwagę fakt otrzymania kwoty 3.250 zł od (...) S.A. tytułem ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwego wypadku. Suma ta była świadczeniem wypłaconym z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia. Kwota ta została wypłacona na podstawie umowy, której drugą stroną nie była strona pozwana, nie jest ona bardzo wysoka, w związku z czym nie może się na nią powoływać i skutecznie wskazywać, że winna być zaliczona na poczet zasądzonego na rzecz powoda zadośćuczynienia.

Reasumując Sąd w pkt I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20.000 zł. Kwota ta powinna w wystarczający sposób złagodzić krzywdę poniesioną przez powoda.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481§1 k.c. Za powodem należało uznać, iż odsetki należą się zgodnie z żądaniem pozwu, czyli od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, tj. od dnia 26 sierpnia 2016 r.

W zakresie żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość należy stwierdzić, iż po wprowadzeniu w życie art. 442¹ k.c. powód nie ma interesu prawnego w żądaniu wskazanego wyżej ustalenia, ze względu na regulację zawartą w art. 442¹ §3 k.c., która eliminuje niebezpieczeństwo upływu terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie wcześniej niż szkoda ta się ujawniła. Stanowisko to zostało wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2009 r. III CZP 2/09 (OSNC 2009, nr 12, poz. 168). Wyeliminowanie niebezpieczeństwa upływu terminu przedawnienia roszczenia samo przez się nie oznacza jednak, że powód nigdy nie będzie miał interesu prawnego, w żądaniu ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości, gdyż interes

ten może być uzasadniony złagodzeniem trudności dowodowych w ewentualnym przyszłym procesie, powodowanych wpływem czasu między wystąpieniem zdarzenia wywołującego szkodę a dochodzeniem jej naprawienia. W powołanej wyżej uchwale Sąd Najwyższy podkreślił, że ocena, czy powód ma interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody na osobie mogące powstać w przyszłości z danego zdarzenia, może zostać dokonana jedynie z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy i nie można w tym zakresie zaakceptować żadnych uogólnień i poglądów wyrażanych w sposób abstrakcyjny.

W rozpoznawanej sprawie Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych w celu ustalenia zakresu szkody na osobie, doznanej przez powoda na skutek wypadku. Biegli wskazali, iż przewidują wystąpienie w przyszłości wtórnych zmian zwyrodnieniowych kolana prawego. Nie mogą jednak ocenić nasilenia tych zmian w przyszłości oraz terminu ich wystąpienia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w punkcie II wyroku oddalił powództwo w pozostałej części.

O kosztach orzeczono w punkcie III wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Ponieważ w niniejszej sprawie to pozwany jest stroną przegrywającą, dlatego też zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.817 zł., w tym kwotę 4.800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł tytułem opłaty skarbowej

Zgodnie z art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 167, poz 1398 z późn. zm.) Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.025 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu. Powód został zwolniony od zapłaty opłaty od pozwu. Pozwany przegrał sprawę zatem został obciążony nieuiszczonymi kosztami sądowymi.(pkt IV wyroku)

Skarb Państwa Sąd Rejonowy w Toruniu tymczasowo poniósł koszty w kwocie 1.907,35 zł tytułem wynagrodzenia biegłego.

Na mocy przepisu art. 113 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych, który nakazuje o nieuiszczonych przez strony kosztach sądowych orzec zgodnie z zasadami dotyczącymi kosztów procesu Sąd Rejonowy w pkt V wyroku nakazał pobrać od pozwanego nakazał pobrać kwotę 1.907,35 zł.